

figt til en Overledning i saa Henseende eller en Gjennemførelse af en Enhedsplan. De Myndigheder og Besejler, der gives disse Sundhedskommissioner, ere imidlertid saa overordentlig store, saa vidtgaende og saa vidtrækkende, at de baade i pekuniær Henseende forekommer mig at frembyde særdeles mange Betæneligheder og dernæst ogsaa, set fra den Side, at denne Myndighed giver dem Besejelse til at gribe ind paa ikke saa Maader i Privatlivets, om jeg maa sige dybeste Forhold. Jeg skal ikke nu, ligesaa lidt som jeg har gjort det i Betænkningen, forsøge fuldt ud i Entelthederne at skildre den Myndighed, som er tillagt disse Sundhedskommissioner; men jeg skal indskrænke mig til paa samme Maade, som jeg har gjort i Betænkningen, at fremhæve enkelte Sider deraf, Sider som vistnok ville være tilstrækkelige til i det Mindste at give nogen Forestilling om den ganske overordentlige diktatoriske Myndighed, som Lovforlaget tilsigter at give Sundhedskommissionerne, og som i alt Fald af disse kan udøves paa en Maade, der sætter Hensyn til Side, som man dog ellers har ment, vare af den Bessaffenhed, at de under alle andre Forhold, burde i høi Grad respekteres. Jeg vil ikke tale om, at naar nu en Sygdom erklæres for at skulle tages under offentlig Behandling, og det hele Apparat altsaa sættes i Bevægelse, saa bliver der først at antage det fornødne Antal Læger, hvilket allerede kan medføre en temmelig betydelig Bekostning. Det Samme gjælder om, at der skal antages Sygepleiere, og der skal om fornødent tilveiebringes isolerede Lokaler. Man ser altsaa, at det dreier sig om meget betydelige og vistnok i mange Tilfælde kostbare Foranstaltninger, og disse isolerede Lokaler skulle forsynes med det fornødne Udstyr. Endvidere kan man kræve Ret til at benytte private Lokaler. Man kan tage fra Private uden deres Samtykke deres Lokaler og benytte dem til Epidemihospitaler eller Sygehuse. Jeg tror, at det er en ganske betydelig Indgriben i de private Rettigheder, en Indgriben, som maatte kan retfærdiggøres i det hderste Nøds-tilfælde, naar vi have en Overledning, og Alle føle, at nu maa alle Hensyn sættes til Side; thi nu har man med en Landeplage at gjøre; men det forekommer mig dog betæneligt at betro en saadan Myndighed til en enkelt underordnet Sundhedskommission, naar den maatte være saa ivrig, at den maatte finde noget Saadant ønskeligt. Sa, der er meget mere endnu; der er Paabud om Rensning og Desinfektion af disse Lokaler og Paabud om, at disse Lokaler, som man har taget fra Private, skulle staa ubenyttede, saa længe indtil Sundhedskommissionen efter sin

Anskuelse mener, at nu kan man flytte ind i dem. Jeg vil tillade mig at spørge: Hvilke betydelige Omkostninger vil det ikke medføre ikke alene at tage Private's Lokaler og disponere over dem til Sygehuse; men at paahjælpe, at de efter at være desinficerede, skulle staa ubenyttede en vis Tid. Sa, det er ikke alene det, at det vil forarsage Omkostninger, men, hvorledes skal den, som eier saadanne Lokaler, saa end benyttede og beboede igjen, hvem vil flytte ind paa saadanne Steder og i saadanne Lokaler, som have været benyttede paa den Maade? Det er jo ganske betydelige Udgifter, der her bliver Tale om, naar man skal erstatte de Tab, som derved opstaa, og det er jo Meningen, at man skal endogaa fuldt ud erstatte dem. Sa, der er Tale om, at værlige Gjenstande tilhørende private Personer kan man brænde, dersom man finder, at det er for omstændeligt eller ikke hensigtsmæssigt at desinficere dem. Saadant Bøhave, som man brænder, eller Sengklæder, hvad det nu kan være, er jo ogsaa i Regelen Ting, som løbe op til ikke saa lidt i Værdi. Der er Tale om, at man antager Personer — det er nye Personer igjen — som skulle betales, for at besørge Desinficeringen. Der er Tale om efter Hvertallets Forslag paa offentlig Bekostning at anbringe Børn i Pleie udenfor Hjemmene. Errede Medlemmer ville sikkert give mig Ret i, at dersom man i noget Omfang skal gjøre Brug af en saadan Bemyndigelse til at sætte Børn i Pleie paa det Offentliges Bekostning, staar man ogsaa der — det maa man i det Mindste vente — for særdeles betydelige Udgifter. Sundhedskommissionerne have altsaa ganske frie Hænder i saa Henseende og kunne stalte og valte, som de ville. Jeg negter ikke, at de kunde mulig faae Paalæg af Overtilsynet eller Justitsministeren, naar man saae det gif alt for vidt, om at indskrænke sig noget, skjøndt Loven ikke forudsætter noget Saadant, i det Mindste ser jeg det ikke; men der skal handles raff, og der skal handles hurtig. Sundhedskommissionerne har en ganske overordentlig udstrakt Myndighed til her at foreskrive og foretage, hvad de ville af disse mange og særdeles kostbare Foranstaltninger, Foranstaltninger, som i det Mindste kunne blive særdeles kostbare. Men hvem skal saa betale? Det er dog et Spørgsmaal, som ogsaa maatte gjøre sig gjældende. Sa her have vi det mærkværdige Forhold, at de, som skulle betale, ere Andre end de, som anordne, hvad der skal gjøres. Jeg veed ikke bedre, end at det pleier at være saadan, at naar Staten — hvad jeg kunde tænke mig, naar den Farstøt saaledes gif over Vandet, og maatte betragtes som landsfarlig — tager